PREDGOVOR
KOJI
POSTAŠE
PRIČA

PREDGOVOR KOJI POSTAŠE PRIČA

Doma ležim i mislim. O čemu da danas pišem. Ne radim. Imam svoj dragocjeni mir koji mi je nužno potreban za sročiti nešto na tipkovnici. Da pišem zašto sam doma. Mogao bi. Pitanje, hoće li to kod vas probuditi znatiželju. Možda hoće, možda neće, ali smiješak neće izostati.

Djeca smo bili. Znao sam sjediti na klupi ispred kuće, na onoj klupi opisanoj u prijašnjoj prići. Svi su dolazili. Među njima i Vlado Haller, star čovjek, otac pokojnog Dejana, kojem su godine doprinijele da mu je sve ravno, bez iti jednog krtičnjaka, da ga barem malo brecne. S njim sam znao presjediti i više od sata, bez izgovorene riječi. Pasalo je to i njemu i meni. Samo je s vremena na vrijeme otvarao usta kao riba na suhom, hvatajući zraka. Starost. To nas sve čeka. Toliko mu je sve bilo ravno, kada je u ljetu sjeo na klupu obučen u kratke hlače i gače gdje je lastika popustila prije dvadesetak godina, dok su mu jajca visila kao dvije velike pikule stavljene svaka u svoju mokru vrčiću. Visila su desetak centimetara od klupe. A što s njima da radi. U čvor

da veže. Ma, boli ga đoko. Star je i sve mu je oprošteno.

Sada se vraćamo zašto sam doma. I ovaj puta su mi jajca natekla. Hvala Bogu bez krvi u mokraći. Dva krumpira u gaćama, hodaš kao da si se usrao od trbuha do početka leđa. Predivno. I sad zamislite mene u starosti. Ne daj Bože, uz upalu, moja jajca će visjeti do poda. Ali se nadam te iste ravnice kao u glavi pokojnog Vlade i bezbrižnosti što šetači mogu uživati u pogledu na jajca jednog devedesetogodišnjaka, a njega boli kurac za to. Nije da ga nisam upozorio na to, ali mi je samo odmahnuo rukom. Odlična reakcija. Dalje bi mogao opisivati svoje stanje, nadodati koji epitet, politi malo superlativima. Ipak su to jaja. Jebeno velika, što bih svaki mužjak volio imati.

Sada dio vas misli koji kreten, piše o svojim jajima. Jebi ga tko mi naviru misli. Depresivni kreten nekada tužan, nekada vesel, kada popije vesele tabletice i u glavi mi odmah počnu taktovi pjesme “Ne dirajte mi ravnicu”. Inače nisam ljubitelj Škore, ali ova pjesma me se dojmila, pogotovo sada. Kada se ta ravnica pojavi ispred mene. Onda sam veseli kreten dobrih namjera. Mislite što hoćete, ali i vi se kao i ja morate se posrati, popišati, nekad povraćati, radi viška alkohola u organizmu. O tome ćutite. Vaše pravo. Kao što je i ovo

moje. Kao što su to moji krumpiri u gaćama. Ili čitate ovo ili ne. Ja osobno mislim da je to uzaludno potrošeno vaše vrijeme. Bolje da ste se otišli posrati. Bilo bi to korisnije za vaš organizam, nego da čitate ovaj tekst. Nema veze. Radite što vas volja. Niti ja mogu zaviriti u vašu škrinju tajni, niti vi u moju. Iz koje polako vadim stvari dijeleći ih s vama. Eto toliko o jajcima, ali se pripremam napisati nešto drugačije. Ne u ovom tekstu. To će biti priča za sebe. Jedino ako želite još o jajcima.....;)

I tako ja ležim na garnituri smišljajući krimi fikciju koju bi mogao napisati. Četiri su sata popodne, ja se ispružio i zatvorio oči. Tako mogu najlakše taj mrs strune u glavi raspetljati. Imati početak i kraj. Početak sam imao, ali sam ga jebeno zamrsio.

Dolazi Boki, ”Pita je li spavam?”,
Ja rekoh “Ne. Razmišljam”
“Onda razmišljaj”.

Mrs je bio toliko veliki da ga nisam mogao samo tako otpetljati, možda u snu. Je, od mene je san napravio mrtvaca i to bez mrsa u glavi.

Žena me budi “Ajde’ nećeš moći spavati! Diži se!”
Iz trećeg puta ja se dignem i na Alexi vidim da je 21:03. Ali ja jedva gledam, polako poniruć u prvobitni položaj.
Opet me diže, ja opet propadam. I tako par puta. Vidim da to nema nikakvog smisla, odgovorim “Ode ja gore spavati”. Žmireći oblačim pidžamu, kupaonu izbacujem iz plana, jer ako se razbudim, zbilja neću moći zaspati. Liježem u krevet, mrknem par veselih tabletica, što mi je redovna terapija i zaspim kao beba.

Budim se, progledam, gledam kroz prozor iz ležećeg položaja. Svijetlo je. Rekh pola šest. Taman. Uzimam mobitel, pogledam, a ono 1:23. A ja ko’ soko. Odlučim da moram dalje zaspati kako god znam. Ležim, malo lijevo, pa desno, pa okreti koje je teško i opisati. Smeta me veće jajce. Opet otvaram oči, misleći da je oko četvorke najkasnije pola pet, onako, realno. Opet uzimam mobitel mobitel, 2:11. Jebi ga, ne mogu više. Pjevušim u sebi pjesmu od pokojne Gabi i Arsena, isto. Pokoj im u duši, tako se nekako kaže.

”Kava i cigare
Nek’ opet ispune mi noć
Ta kava i cigare
Večeras će mi prijatelji doć’.”

I dižem se, nastavljam pjevušiti, ovaj puta na gas, tiho i kako bi moja baka rekla: pristavljam lončić (kuhalo) za kavu i napravim s jednu malo jaču. Ulazim u dnevnu sobu, kad jebote, zato je meni bilo sve svijetlo. Vani je napadao snijeg. Nema ga puno, ali mi ide na kurac. Imam tri lokacije za čistiti. Kao Komunalac. Na balkonu, dobro obučen, stavljam toplu dekicu ispod svog većeg krumpirića, zapalim pljugu i pijuckam, ne mogu reći samo jutarnju, jutarnje-večernju kavicu, koja lagano otpušta svoj zavodljivi miris. Nije mi uopće lijepo. Digao sa se u dva, imam krumpir u gaćama, napadao je snijeg kojeg prezirem, hladno mi je, znam da moram klince odvesti u školu i znam da će oko pet ujutro biti iskrcavanje na Normandiju i znam da će me prvi ispucani švapski metak pokositi i poslati u moju sanjivu dolinu. Sve mi se razjebalo. Ostaje mi samo mir i pisanje. A toga imam najmanje. U stvari kada par stvari prekrižim i nije tako loše. Još je dobro što ni danas neću raditi, ali zato sutra moram, makar mi jaje kao lubenica bilo.

Svi dani su slični, neki s manjim neki s većim jajima. Ali uglavnom ga možeš predvidjeti. Zato sam se odlučio na tu fikciju, da probam. Makar ima tu i istine. Mislim da se to u književnosti zove polu-biografska knjiga, pripovijetka ili kratka priča. Možda nisam u pravu, ali kao da sam to negdje

osluhnuo ili pročitao. Makar u toj priči koju planiram, moje autobiografije će biti pola strane, možda cijela. Pa ne znam kako to nazvati.

Ovo je trebao biti predgovor te krimi prče, ali sam malo zajunio i vidim da imam previše teksta za predgovor. Odlučih je pustiti na blog kao priču. Besmislenu. Ali opisnu, možda u nekim detaljima i previše opisnu. Ali me to veseli. Neka i vas veseli. Moramo svi biti veseli.....;)

A sad ide opet gore opisano sranje s balkona.
Sretni mi i veseli bili...